

ΕΚ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ (1998)

ΕΚ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ

Αλλά χωρίς να χάνεις ποτέ την εικόνα του συνόλου. Και η πιο απλή παράγκα θέλει το ρήμα της, τα ουσιαστικά και τα επίθετά της, όπως κάθε πρόχειρη γραφή τον Πικιώνη της. Η αφέλεια δεν δίδεται δωρεάν· σκηνοθετείται και παίζεται· εάν είσαι ο ένας από τα ελάχιστα εκατομμύρια που δικαιώνουν την ανθρωπότητα.

*ΤΩΝ ΘΕΣΠΕΣΙΩΝ ΟΜΗΡΟΣ ΚΙ ΑΣ ΠΙΝΟΜΑΙ
ΓΛΥΚΙΑ Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΑΝΕΜΟΚΥΚΛΙΣΤΟΣ*

*ΜΕ ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗΣ οι ουράνιες δυνάμεις ανεβαίνουν
Συλλαμβάνεις εδώ ή εκεί ψίχα βασιλικού ή πυρκαγιάς το απόσπιθο
Που μέλλει ν' αποκαλυφθεί χρόνους πολλούς μετά το πρώτο σου
άγγιγμα
Καίει από τη μία όψη το ψευδές αλλά απ' την άλλη
Του καθρέφτη γίνεται ύδωρ
Ξέρει ο εύθεος. Βγάνει απ' τον κορυδαλλό κλώνους δεκάφυλλους
Κι από τις λίμνες των σκιών όλων μυριάδες μινυρίσματα
Κάποιος πέφτει σαν λαχνός νάρκισσος
Αλλ' ακόμη κι αν λανθασμένος πρέπει να είναι
Δεν η θέση του κενή μένει. Σαν παρατεταμένο
Παράπονο ήχος άναξ από ρικνή βάρβιτο
Της μνήμης τ' ατημέλητα διευθετεί. Και ιδού!
Μήνις παλαιών άθλων εκ νέου ξεσπά και ο νους ημίβροτος αγωνίζεται
Ή δώθε το άδικο εις χρυσόν ή κείθε το χαμένο αλλ' όχι
Ευτύχημα. Συνεχίζεται και από την αντίθετη φορά των υδάτων ο ρους
Μ' ευρήματα σελήνης και μικρής Υακίνθης παρειών θραύσματα
Τα πάντα εντέλει ανάγνωση επιδέχονται
Του μύρμηγκα η μυστηριώδης διαδρομή και της μελίσης
το βόμβισμα*

*Ε, τι! Συμπληγάδες όλοι μας περνούμε
Άλλες του κίτρινου στενές κι όλες του κόκκινου κατάμαυρες
Στηθήτω μία Παρθένος κατάστικτη φιλιών η αμώμητος.*

*

Εγώ στη θέση της Παρθένου θα 'βαζα κληματοφύλλα!
Και μιαν ιδέα ελαίας,

Κλωνάρια λέξεων αδημονούν για Μάιο. Καθώς δραπετές φωτοστέφανων του Angelico μια θέση αγίου διεκδικούν μέσα στο ίδιο ποίημα.

Διαβάζοντας Αθηνά αισθάνεσαι πόσο απέραντο χώρο καταλαμβάνει το άσκοπο στη ζωή σου και πόσο μια διαφορετική μέτρηση θα κατάφερνε να προσδώσει στα γεγονότα του βίου σου τη συντομία ονείρου.

*ερευνασάτω
μεγαλάνορος Ησυχίας το φαιδρόν φάος*

Φτάσε να συλλαμβάνεις αισθήσεις όσες και τα μουστάκια της γάτας σου.

Μεγάλα πιθάρια όπως τα ξέρουμε, βαριές ξυλοδεσιές γυαλισμένες με βερνίκι ελιάς και παλαιού καθρέφτη ξανθάδα.

Μπορεί να φαίνεται παράξενο αλλά είναι αλήθεια. Οι πιο μεγάλες στιγμές στην ιστορία των εικαστικών τεχνών σημειώθηκαν διπτάς και κατ' αντινομίαν:

- Τη στιγμή που η καμπύλη γραμμή πήρε την απόφαση να μεταβληθεί σε ορθή γωνία και τετραγωνίστηκε ο υλικός κόσμος.
- Πολύ πριν το δισταγμό που προκαλεί η άνισος αναλογία των πραγμάτων μια συνοικία ολόκληρη τοποθετήθηκε σ' ένα προαύλιο σπιτιού μαζί με το κεφάλι της Θεοτόκου.
- Η πιο δροσερή και γεμάτη ζωντάνια παρουσία του φυτικού κόσμου αναδύθηκε απ' τους τάφους των Αιγυπτίων και των Ετρούσκων.
- Από την άκρα σοφία του Henri Matisse ως την άκρα αφέλεια του Θεόφιλου Χατζημιχαήλ απέκτησε το πρώτο της μπλε η Μεσογειακή θάλασσα.

Όπως ο στάχυς μεταβάλλει τη σοφία του σε άρτο, έτσι κι ο ποιητής την αφροσύνη του σε πικρόν υδράργυρον, αλλ' αγάπης.

Κι ένα δωμάτιο μ' επένδυση θωπείας που επαναλαμβάνεται.

Κοιμήσου καραμέλα μου για να σε πιπιλήσω.

Κείνες οι ξαφνικές liaisons μες στο καταχείμωνο δεν είναι παρά οι προσπάθειες που κάνει ένα παραπλανημένο περσινό τζιτζίκι να ξαβρεί τον προσεχή του Ιούλιο.

Αλλ' ο ήλιος τυγχάνει και αργυραμοιβός. Οπότε, ευκαιρία να προβείς σε ανταλλαγές:

- Ένα φιλόβροχο στην Αίγινα μ' ένα πέραςμα στα σκοτεινά της Gît-le-Cœur
- Της Τζοκόντας το χαμόγελο με μια σκέτη καρέκλα του Braque
- Ένα μεγάλο ναυτικό φανάρι με την *Aube* του Rimbaud
- Ένα κομμάτι ακατέργαστης υπομονής με οποιοδήποτε ρυάκι βασιλικού κήπου.

Θαυμάσια που τρέχει ο ουρανός, αν κρίνεις απ' τα σύννεφα.

Σε απόσταση παραμένουν στα κλεφτά υπνάκου το καταμεσήμερο οι πέτρες της Ολυμπίας· με λίγο χρυσομώβ στις τελειώσεις τους τείνουν να πάρουν κάτι από την καλύπτρα της Μεγαλόχαρης.

Από παιδιά και μόνον φτιάχνεις Ιεροσόλυμα.

Πέριξ, δεξιά κι αριστερά περιστεριών κι άλλων ψυχών ψεκάδων. Αλλ' εμπρός μια χαμηλή εκκλησία μ' έναν Θεό πανύψηλο.

Με την προϋπόθεση ότι και οι έννοιες έχουν τη δική τους ύλη θα 'ταν επίτευγμα μέγα να φτάσει κανείς ως το Αγαθόν και να επιτύχει τη διάσπαση του ατόμου του. Ο αέρας απ' την έκρηξη θα αρκούσε να σαρώσει και φυλακές και νοσοκομεία.

Αν αντέξεις να φανείς αντί Ιώβ θ' ακυρώσεις αν όχι όλους τουλάχιστον τους αυτόχειρες των περιστάσεων. Για ν' αλλάξει το βάρος στο ζύγι της τυχειότητας.

Κάποτε πρέπει και να παίρνει ανάσα ο άνεμος,

Μην ανησυχείς. Υπάρχει πάντα μια δεύτερη τύχη που ακολουθεί πίσω απ' την πρώτη. Αρκεί να ξέρεις να περιμένεις παρά έναν ή δύο αιώνες, ενίοτε.

Φθόγγοι Πομπηίας υποχθόνιοι μαζί με κατά καιρούς καταρρέουσες λέξεις από τον Δάντη έως τον Ungaretti σ' ένα εικοσιτετραώρου διαρκείας ηλιοβασίλεμα, παρισταμένης πάντοτε και της σελήνης, γίνονται τα προσκόμματα στην απόφαση της ανθρωπότητας να θέσει τέρμα στην ιστορία της.

Μες στον βαθύ ουρανό
Κάθε βουνό κι η υπογραφή του.

Το νερό της ομοιότητας δεν άλλαξε, ούτε το δέρμα της ηλικίας. Ο Ξενοφών τυγχάνει εξάδελφός μου και η μικρή Ασία ομοεθνής. Κατά τ' άλλα, πραγματικά τρώω περγαμόντο για να ξημερώσει και γράφω ποιήματα ώστε να ερωτεύομαι σωστά.

Να χαράζεσαι στη ζωή τόσο προσεκτικά, που να μη ματώνει ποτέ η ευλάβεια.

Στις σαρανταεννέα ημέρες του χρόνου οι βερβένες του κήπου μου έχουν πανσέληνο. Σβήνουν τα πάντα κι απομένουν αναμμένα μονάχα τα ερημοκλήσια. Είναι φορές που παρουσιάζονται άξαφνα, και για λίγο μόνον, ρολόγια πανσέδων και κάμποσοι χαρτοπόλεμοι χαμομηλιών. Όλα τους ώσπου να εμφανιστεί στον αέρα το πρώτο κλεφτοφάναρο. Τότε είναι η στιγμή να προσμετρήσει κανείς πραγματικότητα.

Γενού φυτό τριών γενεών και συνάμα παρθένος.

Γρατζουνάει το πρώτο σου φιλί, όπως το πρώτο σου ποίημα. Κι είναι οι δυο αυτές αγριμάδες που, αν συμπέσουν και κάνουν καινούριο φεγγάρι, μπορεί να ξαναγραφτεί απαρχής η ιστορία του κόσμου.

Μια δεύτερη μέρα μέσα στην πρώτη διπλωμένη σε φάκελο φεύγει συνεχώς για να τοποθετεί εν αγνοία σου μικρούς φλόκους στα γύρω υψώματα και χρυσά συννεφάκια στην άκουα μαρίνα της μονίμου κατοικίας σου.

Α! να 'χα ένα δικό μου αμπέλι πάνω σε ακρωτήριο, που η κάθε του ρώγα να τρίζει στο κύμα και ο οίνος του να 'ναι Μυρτώος ή και Καρπάθιος.

Τι εύκρατη που γίνεται η σκέψη όταν τα μπλε σου βγαίνουν περίπατο!

Ν' ακούς αγάλματα πέτρινα και ρυάκι Εμπεδοκλέους είναι μαγεία.
Προπαντός αν περπατείς γυμνόπους.

Κι όσα η άμυαλη γραφή σου που υφαρπάζει
Από μια, σε αποδρομή, μεγάλη στενοχώρια· που
Του μικρού σου Νοέμβρη το καλύβι άπονα έπληξε.

Κείνο το εν είδει ρόδου δώρο που δεν έκανα.

Πεύκα. Η λαμαρίνα η ασημιά
Το «μη» του ενός δακτύλου. Αργά τα μαλλιά
Κολυμπητά στον ήλιο. Και κατασυντριμμένα
Της οργής των αρχαίων καιρών η μαύρη σφήκα.

Στη βρύση του ύπνου κάνει ουρά με τον τενεκέ του στο χέρι το τε-
λευταίο μου όνειρο.

*ΤΗΣ ΛΕΠΡΑΣ ΠΡΩΤΟ ΣΥΜΠΤΩΜΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑ. ΣΩΡΕΥΕΙ
Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΤΑΙ*

*ΛΥΠΗΡΑ ΤΑ εγκόσμια. Και τα εκτός επίσης
Έλλειψη έχει ως φαίνεται από ζωντανούς ο Θεός και σ' ένα
μοναστήρι μικρό
Σαν σε ορνιθώνα μας έχει κλείσει μην και του φύγουμε. Αλλ'
Εμείς φεύγουμε. Λίγη τύρφη φθοράς καταλείποντας
Οι με τις εικασίες εξακολουθητικά διαιτώμενοι και ποτέ ναι
Λέγοντες άνθρωποι του ενός αιωνίου παρ' ολίγον
Ποιας εντούτοις παραδείσιας χρυσαλλίδας τα ίχνη στα χειρόγραφα
μας άλλο νόημα δίνει
Και στ' αμάργαρο ύδωρ μπλουμ ζουμπούλι στάζει
Παρόμοια κάτω απ' τους τουφεκισμούς ο εκτελεσμένος ή
Πίσω απ' τα φύλλα η θάλασσα
Περαστικές ραγδαίες φυλλίδες μετατοπίζουν το άγνωστο
Κυανότερο το κυανό γίνεται και μια τελεία γλάρου μένει επάνω του
Ράκη φαντασίας ο αιώνιος δήθεν. Κι ας αρκέσει ο μέσα μας ανθώνων
Άθως
Όπου πηγή λαλεί και ο ελεύθερος που δεν μετα-
Γλωττίζεται. Ρείκια σφένταμα λουίζες πολυσύλλαβα της
συντροφιάς μου
Αέρας μου χρειάζεται για να νυχθημερόν νυμφεύομαι.*

*

Φανού πρίγκιπας πριν την ώρα σου
Αλλιώς θα 'ναι αργά ως και για τον διωγμό σου.

Τα ορθογραφικά λάθη στη γεύση τα διορθώνεις με λίγο πετραδάκι
άμπωτης και πο s New Roman" size="3">Και διαμάντι στα δύο φτάνει να κόψει ένα μαχαίρι,
αρκεί να 'ναι από
συμφέρον.

Για τα κακά σημάδια υπάρχουν τα καλά λημέρια. Να πιάνεις κάθε
ορτύκι από τη σκιά του ή στην ανάγκη να ζουπάς τα σκάγια στην πα-
λάμη σου όπως κουκούτσια. Σ' ένα τέτοιο κυνήγι ο σκύλος σου να
'ναι από ευγενές μέταλλο.

Πήρε τα φύλλα κίτρινα ο αέρας βροχερές κιθάρες.

Μάργαρον ύδωρ.

Αν ο ύπνος σου είναι κατά το ένα τέταρτο Vermeer μη σε νοιάζει·
μετά μία ή δύο χιλιετίες θα σου φανερωθεί ολόκληρος.

Της ευτυχίας ισχύουν όλα τα κρατούμενα μείον
Που είναι αδύνατον να τα προσθαφαιρέσεις.

Και η τελειότητα ένας είναι Παράδεισος που δεν εγνωρίσαμε ποτέ.
Μόνο που την ιχνηλατούμε. Με κάτι αγριμόνια μικροσκοπικά ή χα-
δάκια γάτας κι αλλά πολλά ωραιούλια επιστρέφουμε και την ακινη-
τούμε.

Κρίνα, γιούλια και μαγνόλιες σωρεύει ο θερίζων
Και ποτέ προσκομίζων πλούτη Κύριος.

Στα καταστήματα των νεοτερισμών τα έτοιμα ποιήματα στοιχίζουν
τρεις ή δέκα λέξεις φθηνότερα, όσες ακριβώς θα χρειαζόντουσαν για
να γίνει το ναι ίσως και το ίσως πάντα· χωρίς εάν είσαι αγοραστής
Μαΐου σ' εκείνες τις κατά την περίπτωση ομοβροντίες πάνω σε τάπη-
τα χλόης, όπως φρέσκες παπαρούνες.

Κι ένα άστρο που σου κρύβεται, μην τύχει κι είσαι ο ιδιοκτήτης του.
Σύκα της ωρίμανσης στο βυθό του Αυγούστου και πουλιά μη μου
άπτου, σταλτά χωρίς καμιάν διεύθυνση.

Αν θες να ωτακουσθείς του ίδιου σου του εαυτού, φρόντισε να 'χεις
περάσει μια πλήρη ζωή μικρού Βοτανικού Κήπου.

Για κάτι πιθανόν καλύτερο, που εάν δεν έσωσε να βγει
Πάλι ο κόπος μαρτυριέται

οποσακισούν.

*ΒΑΡΥ ΤΟ ΧΩΜΑ ΚΙ ΑΓΝΩΣΤΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ ΠΟΥ
ΜΕΤΑΤΟΠΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΚΩΔΩΝΟΣΤΑΣΙΟ*

*ΧΕΡΙ ΚΑΙ ΠΕΤΡΑ τόσο πλάι παραπλανούν το θάνατο
Οι μπεγκόνιες του Αγίου Μαρτίνου των Αγρών στενάζουν
Λίγο ακόμα και θα παίξουμε Παρασκευή για όργανο
Πλησίον μια μικρή βροχή μ' όλους των άκοπων ακόμη οπωροφόρων
Τους στενούς συγγενείς και τα παιδιά μαζί
Μωβ ανθύλλια όλα στραμμένα*

Δυτικά της Λύπης

*Ντανγκ ίσως και να σημαίνει εγώ ίσως εσύ. Στο ένα πόδι
Ξεκινήσαμε όλοι μας αλλά για δυο περπατηξιάς. Μια του απάτητου
όρθρου*

*Και μια του δίχως τέλους δειλινού της Οίας. Όπου σημαίνει
Μέσα μας συμπυκνωμένα ημερονύχτια δρουν τα πιο πολλά
εν αγνοία μας*

*Και τι πράο το χόρτο τι τραχιά η σπασμένη άδικα πέτρα
Έτσι ο κόσμος ο Ελευθέριος ο Μάρτης ο Ιωσήφ η Άρτεμις ο Κήρυκος
Η Μελισσινή και τ' άγουρο εγγόνι της Βατάνας
Η ακή του χρόνου φτάνει έως τον Ήφαιστο.*

Στο αγώνισμα των πέντε δυσκολιών έχασες τη μία για πάντα.

Σαν την απωλεσμένη καθ' οδόν μέλισσα που θυσιάζεται. Πλησιάζει
ο χρόνος και την τρώει με βουλιμία.

Το κατά λάθος λάθος μπορεί να σε οδηγήσει και σε αλλά επόμενα, δεν σε επαναφέρει όμως στο σωστό ποτέ.

Η τρέχουσα ευφυΐα είναι μια ισορροπία ανάμεσα στο χειρίστο και το βέλτιστο.

Η καταιγίδα που κατά καιρούς ξεσπά μ' αστραπόβροντα και μουγκρητά προς στιγμὴν σε απόσταση από τη Βρετανία είναι η φύσις που για λογαριασμό της ανθρωπότητας επίμονα ζητά να της επιστραφεί το κεφάλι της Μαρίας Στιούαρτ.

Κοίτα να κόβεις κάθε τόσο τα νύχια της Ιστορίας, επειδή έτσι και μεγαλώσουν θα πνίξουν κι εσένα και την αλήθεια.

Κάπου θα συνεχίζεται το είδωλο που έβλεπε στις διόπτρες του ο Ναύαρχος Νέλσων. Μένει ωστόσο ακόμη απ' έξω μια κραυγή που ξέφυγε απ' την ακατέργαστη ανθρωπότητα.

Κανείς δεν μπορεί να φαντασθεί τι άσμα περιέχει ο θόρυβος προτού μεταφραστεί σε κατάλευκο ατίθασο άτι.

Οι δυνάμεις που απαιτούνται για να ολοκληρωθεί ένα καρπούζι τον Αύγουστο είναι κατά πολύ ανώτερες απ' τις άλλες που συντρέχουν για να συντελεσθεί ένα κακούργημα σε οποιαδήποτε στιγμή του χρόνου.

Κουράγιο χρειάζεται. Ανάμεσα στον δείκτη του χεριού σου και την άκρη του τετραδίου σου απλώνεται τεραστίου μήκους έκταση που έχεις να διανύσεις.

Αποτελώ ένα εϋδρομον που συγκρούεται συνεχώς με το κοινό αίσθημα των μελετητών. Ποιος υποβαθμίζει τον άλλον θα φανεί κάποτε. Για την ώρα χάνω πάντα από την έλλειψη στις μέρες μας καταλλήλων οργάνων ναυσιπλοΐας.

Στον Εϋξείνο των δημητριακών άμε να ζέψεις θύελλες.

ΔΡΩΜΕΝΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΤΡΙΤΗΣ

Αέτειος τύχη φυσάει κι ολοένα πιο φθοροποιά παρουσιάζονται τα ερείπια. Εγώ τα βλέπω καινούρια με στολή αετού, μεγεθυμένα μες στο μέλλον. Μια γυναίκα ξετυλίγει τον ήχο και τον στρώνει στο δάπεδο. Τα δύο πόδια που φαίνεται να προχωρούν προς τα πίσω εξακολουθούν να έρχονται καταπάνω μου. Ξάφνου ανάβουν τα φώτα και βλέπεις την ηρωίδα του έργου με τα καθημερινά της.

Μυρίζει κλεισούρα εδώ μέσα. Φαίνεται πως ο μικρός του εικοσιεννέα είναι που σκηνοθέτησε την κλοπή. Στην αίθουσα του δικαστηρίου οι δύο γυναίκες από την πολλή προσπάθεια έγιναν τρεις. Ο αγκώνας της μιας είναι συνάμα και κρύπτη. Στο βάθος υπάρχει κι ένας ανδριάς αορίστου εποχής έφιππος. Βουίζει κι ακούς τα γεγονότα να τρέχουν. Είναι χρόνια τώρα που περιμένω μίαν απόφαση. Μα δεν παρουσιάστηκε κανείς.

Κείνοι που κάνουν την παρέλαση θα 'χουν κιόλας τώρα φτάσει στην εκκλησία. Μια κυρία με σταματά και μου ζητάει λίγο νερό. Μια άλλη με κοιτάζει απ' απέναντι. Φορά μια πλατιά κι ανάλαφρη ψάθα, προσπαθώντας να χωρέσει μέσα της όλον τον ήλιο. Δίπλα της μια μισάνοιχτη πόρτα. Κι η θάλασσα. Μια ελαφριά τρικυμία όπου κυριαρχούν εναλλάξ τ' αρώματα της μπανάνας και της βιολέτας. Κλυδωνίζομαι κι επιμένω. Έχουνε δίκιο. Το μεγάλο μας όφελος είναι από τις πολλές μικρές καταστροφές. Έτσι εξηγείται πως οι τοίχοι όλοι καινε και βγάζουν καπνούς, χωρίς να φαίνεται πουθενά φλόγα. Που σημαίνει ότι ο ήλιος ταξιδεύει, και όχι πάντοτε.

Ούτε ξέρει κανείς πως βρέθηκε εδώ. Διαθέτει μια πελώρια κινηματογραφική μηχανή και ίπαται. Με κάθε κλικ εκτινάσσει μικρά καθημερινά αντικείμενα, σφυρίχτρες, χτενάκια, μολύβια, βούρτσες. Μου μπαίνει ο πειρασμός και πλησιάζω. Βάζω με το νου μου ένα παλιό αγγλέζικο τραγούδι για την άνοιξη και περιμένω με δυσπιστία. Πρώτα αισθάνομαι να πέφτει χωρίς λόγο μια λεπτή βροχούλα, και σε λίγο βλέπω από ψηλά λουλούδια πολλά, σκόρπια, σε μπουκέτα, και σε ολόκληρα στεφάνια. Σωστός κατακλυσμός. Την ίδια στιγμή που μήτε ακούς μήτε οσφραίνεσαι τίποτε· αλήθεια θα 'ναι, φαίνεται, και το ύψος του Κρόνου και το βάθος του Τάμεση.

Αν δεν σου λείπει ένα κομμάτι ζωής, όνειρα μην περιμένεις. Του χαμού πάντοτε είναι ιδιοκτήτης ο καιρός, κι εμείς σχεδόν σοφοί αλλ' ως γέροντες, που ο ύπνος μας μαθαίνει ολόκληρους απέξω. Μας αποστηθίζει. Το εικοσιτετράωρό μας είναι μια συνεχής ανάκριση. Είναι χρόνια τώρα που περιμένω μian απόφαση. Στην πραγματικότητα όμως δεν υπάρχει τίποτε. Κάθε καθρέφτης έχει κι από 'να δικό του είδωλο που, μόλις πάω να κοιταχτώ, με αλλοιώνει. Κατά λάθος μαθαίνει κανείς και μυστικά που περνούν γι' αλήθεια. Μολονότι τόσο εκτεθειμένη στο φως δεν ξεβάφει.

Η παρέλαση ακόμη συνεχίζεται. Μπρος πάνε οι σαλπικτές και πίσω τους οι βαθμοφόροι με τα διακριτικά τους. Από το πλάι στη διαδρομή προφταίνουν να ιδρυθούν ζαχαροπλαστεία και ζυθοποιεία. Σκέφτεσαι τι σπουδαίο θα ήταν να μπορούσε όλος ο τελευταίος πόλεμος να χωρούσε σ' αυτό το τετραγωνάκι. Τώρα οι πρώτοι θα έχουν φτάσει κιόλας στη στροφή του δρόμου και θα πλησιάζουν στο λιμάνι. Με το που αρχίζει να σκοτεινιάζει, ο καφετζής της γωνιάς σκαρφαλώνει σ' ένα τραπέζι για να κρεμάσει ένα φαναράκι. Μόλο που δεν έχει δεύτερη παράσταση απόψε. Ετοιμάζομαι να τρομάξω.

Ακούγεται μια βοή. Θα 'ναι τα γεγονότα που ολοένα τρέχουν. Μερικά παραχαραγμένα σαν χαρτονομίσματα. Ζητώ ν' αγοράσω αξιοπρέπεια σαν αυτή των ελεφάντων που απομακρύνονται για να πεθάνουν. Είναι μέρες τώρα που ανεβοκατεβαίνω σκαλιά χωρίς να βρίσκω το σπίτι μου. Θα πρέπει να γραφτεί και το τελευταίο κεφάλαιο της ιστορίας για να δω αν ανήκω στη φυλή σας. Δε μου αρέσει. Όλα τελειώνουν κάποτε.

Ένας κλητήρας απλώνει τον τάπητα της δικαιοσύνης.

*

Και μετά που δάκρυσα είδα τα βουνά
Γινωμένα ιερά να βασιλεύουν
Πίσω από τον ήλιο.

Το θαύμα είναι πάντοτε μονογενές, Η παραμικρή προσθήκη ευφύιας
Μαγιού το μεταβάλλει σε γεωμετρημένο λαχανόκηπο.

Οι πενταροδεκάρες της ατιμίας που μήτε τις παίρνεις είδηση αποτε-
λούν εντούτοις, όπως το αντίστροφο ενός εράνου, την απώλεια του
μισού κεφαλαίου σου.

Φορβάδες θέλει το κριθάρι κι αναιδείς αναβάτες οι φορβάδες.

Αν καταφέρεις να βγάλεις Blake απ' τον Shelley και Shelley απ' τον
Blake έχεις ήδη γίνει η αρχή ενός νέου Vasco da Gama.

Αιολεύς έβαινε Δωρίαν κέλευθον ύμνων

Από τις παράνομες σχέσεις ανάμεσα στα άλογα του Paolo Uccello
και τα νούφαρα του Claude Monet πρέπει να γεννήθηκαν τα πιο καθα-
ρόαιμα μονόχρωμα του Rothko, ή αλλιώς η απόλυτος ζωγραφική.

Άπαξ και φτάσει να θεωρείται αλάνθαστο ένα χρώμα, δεν υπόκειται
πλέον στην εξέλιξη, ακριβώς όπως ένας τέλειος στίχος. Μάθε
ν' αγοράζεις πάντοτε από την ίδια -όσο μεγάλη κι αν είναι- ποσό-
τητα του ελαχίστου.

Κι αυτό που θα το λέω «αείπηγον», εννοώντας κάτι μικρά πατήματα
βρυσούλας κει που διάβηκε Όλυμπος.

Αν δεν έχεις κάνει έρωτα ποτέ σου με τα μαθηματικά, δε θα μπορέ-
σεις ν' αποδείξεις ότι τα γραφτά σου τους μοιάζουν.

Είναι τόσο σχετικά τα μεγέθη, που αυτοκαταργούνται. Ένα ικανό
μυρμήγκι βαρύνει -σε απόλυτο αξία- περισσότερο από έναν μέ-
τριο πρωθυπουργό.

Άσπρα κομματάκια σύννεφο έδειχναν
Τι λογής φυσάει στον κόσμο εκείνον.

Ο βήχας του Ιουστινιανού δεν έχει μεταφραστεί ακόμη. Εξού και
η δυσκολία να κατανοηθεί ως τις μέρες μας η δημιουργία του Βυ-
ζαντίου.

Και ως γη και ως ώρα, η μεσημβρία σημαίνει την ίδια σου την καμ-
πάνα.

Τόσο το θέρος, τόσα τα πουλιά, και σε μέγα βάθος
Η πάντων και πασών Ελληνίς θάλασσα.

*ΟΣΟ ΠΙΟ ΤΑΧΥΝΕΤΑΙ Η ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΓΗΣ
ΜΙΚΡΑΙΝΕΙ ΤΟ ΠΕΡΙΟΥΣΙΟ ΣΥΝΟΛΟ*

*ΜΙΚΡΗ ΤΗ ΛΕΝ παρόλον που μ' αφειδείς πόταμους και βουνά
Ημιάγρια πυρός έμπλεα μοιάζει να είναι*

*Για μας τους άλλους η γαλάζια υδρόγειος. Χαϊδεμένο το άδικο
Αενάως ασχημονεί και οι πέτρες από ένστικτο
Προς κάτι τ' ορθογώνιο κατατείνουν. Ας δείξει πυγμή το
οποιοδήποτε τριαντάφυλλο
Δεν είναι ποτέ του έξω απ' το παιχνίδι
Θα περάσουν χρόνοι πολλοί και ακόμη θα λυπάται που δεν
Του 'τυχε να γεννηθεί στ' αλήθεια ο άνθρωπος
Όσο για μένα με τον ρου του πόταμου πηγαίνω και σε ξανθές ή
Μαύρες όχθες μήπως μ' αποθέσει. Κοιμάται μέσα μου
Μια μέρα που η μισή της δεν έσωσε να πήξει ακόμη
Τρίτη θα γίνει και Τετάρτη επίσης με πουλιών και βοτάνων
εορτολογία. Επειδή
Τρώγοντας από σένα τον ίδιο επιβιώνεις
Και η κάθε στιγμή την άλλη ωσάν να εκδικείται υπάρχει
Αργότερα θ' αρχίσουν των Παναθηναίων οι θεωρίες
Με ροδίτες βότρες κάνιστρα κι ακριβά του Ζήνωνος ρήματα
Ευοί ο διάττων άνθρωπος ευάν ο νιόνυμφος της Μοίρας
Λίγο ακόμη και θα συνουσιαστούν ανδρεία και κάλλος.*

Την άνοιξη αν δεν τη βρεις τη φτιάχνεις. Και ή πάς να παίξεις τρικυ-
μία ή πνίγεσαι.

Με δυο κεράσια ιππαστί στ' αυτιά
Τελάλης του έαρος να συνεγείρω τ' αντανακλαστικά
Του ποτέ παλαιού La Bruyère
Μετέωρου του πελάγου προβαίνω.

Και στον ενεστώτα του αρέσει να ξενοπλαγιάζει ο έρωτας και στον
παρακείμενο. Με λίγο παραπάνω πιπέρι κατά την περίπτωση.

Μια εξίσωση από κολοκύθια που βράζουν χωρίς κανέναν προορισμό
είναι η ζωή. Αμέτε να μετρηθείτε, αχθοφόροι του ονόματός σας.

Η σκέψη ξεβάφει, ο νους ποτέ.

Σ' ένα τετράγωνο αιγιαλού βότσαλο ροζ-βιολετί κίτρινα του κηρού
και άγριου πρασίνου τοποθετημένα με τάξη μαθηματική εξορκίζουν
την αταξία των νοημάτων, επαυξάνοντας το επιπλέον τρωτόν του
τρωτού.

ΜΠΟΛΕΝΑ Ι

1. Τόσον ωραία που δεν την έχει δει κανείς ποτέ του. Άλλωστε
με το πρώτο φως γίνεται άγαλμα με λευκά μάτια και μένει ανεπηρέα-
στη απ' τις εκρήξεις σε βαθύ φαράγγι πλάι σ' έναν σταματημένο
υδρόμυλο.
2. Μαθημένη στην ένδεια η πέτρα δεν ζητά ούτε να φέρει πίσω τη
μέρα ούτε να την ωθήσει μπροστά.
3. Σχεδόν είναι ίδιοι, φοράνε μεταλλικά κουμπιά και κράνη. Προ-
χωρούν μες στο σκοτάδι, σπρώχνονται ανάκατα να μπουν: ο Φορλεό-
νι, ο Γκίζι, ο Καράγιωργας, ο Πρανπολίνο, ο Παππάς, ο Χαρώνης, ο
Περτίνι, ο Ζώης, ο Μπουρνάζι. Για μισή ώρα τα παιδιά των αγγέλων
κρατώντας της αγαπημένης τους το χαμόγελο.

Από την τρέχουσα πραγματικότητα στην απώτατη προφταίνω να κα-
ταλάβω ποιος είμαι.

Η ίδρυση της προσωπικής σου πρεσβείας πλησίον των αλλοεθνών πουλιών θα συντελούσε στη διεθνή συνεννόηση. Όχι τόσο μέσω των κρωγμών όσο μέσω των σκιρτημάτων, που η έλλειψή τους στις ημέρες μας δημιουργεί τον κίνδυνο αληθινού λιμού.

Έχω πει τόσες πολλές αλήθειες, που μοιάζει με ψέματα.

*έμοι δ' ολίγον δέδοται
θάμνος δρυός ου πενθέων δ'
έλαχαν, ου στασίων*

Περιβρέχει με χόρτα τη μισοκαμένη γης που αφήσανε όσα δεν έσωσε ποτέ αδαμαντερά λόγια να γίνουν.

ΜΠΟΛΕΝΑ ΙΙ

4. Μπολένα, Μπολένα, είσαι του κατά λάθος θανάτου το θύμα και τ' αυριανό νεογέννητο. Σε τρέφει το γάλα των στρατιωτών και το δάκρυ των μαρτύρων.

5. Η νεότητα μπορεί να εκτελεί των άλλων διαταγές, για δικό της όμως λογαριασμό ένα και μόνον κράτος αναγνωρίζει.

6. Τρέμει στην παγωνιά με χείλη μπλάβα και δεμένα τα χέρια στον κορμό μιας ανύποπτης βελανιδιάς ο χθεσινός λοχίας. Τόσο πληρώνεται στη γης αυτή η εκ γενετής πραγματικότητα.

7. Κι έναν πόντο πιο ψηλά να πάτε, άνθρωποι, ευχαριστώ θα σας πει ο Θεός.

Θέλει τουφέκι ο χρόνος, αν επιθυμεί να γίνεις μια σκέτη ανάμνηση.

Από το πορτοκαλί στο κόκκινο και από τον ίασμο στο γιασεμί το πως προφέρεις δείχνει το πόσο αρέσκεσαι στην ύλη. Ένα ρω που τρως και σου εμφανίζεται άγιος.

Άδικο κι ανεπίτρεπτο είναι οι Ταξίαρχοι της Μουσικής ή της Ζωγραφικής να περνούν τα σύνορα με τον ίδιο βαθμό, και οι ποιητές υποβιβασμένοι στο βαθμό του λοχία. Εκτός κι αν η τέχνη του λόγου σκοπίμως κρύπτεται από τις δυνάμεις της αντικατασκοπίας.

ΜΙΚΡΟ ΠΑΙΓΝΙΟ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Όσο κι αν μειώνω αυτά που σημειώνω
πάντα κρατώ τον όνο
Που θα με φέρει πίσω σ' όσα δεν
έσωσε να λύσω.

Κάλλιο να δίνει της γαλήνης προσάναμμα κανείς μ' ένα σκέτο ελαιόδεντρο.

Το διαμάντι δεν είναι παρά το προϊόν της μακρόχρονης και πεισματικής προσπάθειας ορισμένων ανθρώπων ν' απαλείψουν το μαύρο μέρος της μοίρας τους. Εξού και είναι τόσο σπάνιο.

Τα ποτήρια του Mozart και του Haydn εγγίζονται τόσο πολύ που κινδυνεύουν να σπάσουν.

Όσο πιο κακός καμαρώνεις ότι γίνεσαι τόσο περισσότερα κιλά χάνεις από το βάρος της δοσμένης ευφυΐας σου. Κουτή μέλισσα που με το κεντρί σου χάνεσαι.

Υπερεκχείλιση στη στεναχώρια πάει να πει αμολήστε τα σκυλιά. Κάπου στον κόσμο των κλειδιών θα υπάρχει κάποια παρατεταμένη λύση.

Σε μίαν άλλη διάσταση την ώρα που εγώ κοιμούμαι ακούω από τον κάτω όροφο τον εξάδελφο του νου μου ν' αφηγείται το πως τη βασιλεία των Περσών παρέλαβεν ο Δαρείος Υστάσπου. Πραγματικά, όπου να 'ναι θα μπει ο υπηρέτης του, εκτός κι αν εγώ ξυπνήσω.

Και το ένα σ' άλλο απανωτά κοπάδια του ύπνου ροζ
'Η γκρι με βούλα. Τα για σφάξιμο.

Σε μεσιανό δάχτυλο ο ευφυής διακρίνεται και ο άτυχος.

Και συνήθως πλέον εύδρομος ο ενάντιος είναι.

Η ασχήμια δεν άφορα την δράση, όσο τη συμπεριφορά. Ένα βάνουσο σκούντημα τοποθετείται στον αντίποδα της Femme-Fleur του Picasso.

Η απόσταση ανάμεσα στο τίποτε και το ελάχιστο είναι κατά πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι ανάμεσα στο ελάχιστο και το πολύ.

Φαντασία ψυγείου δεν μας χρειάζεται ούτε διαλογισμός καπνιστός. Χρειάζεται να 'ναι η σκέψη σου πέστροφα και να μη φτάνει ποτέ της ως τη φωτιά.

Σε όλα τα δέντρα θα πρέπει να υπάρχει το όνομα κείνο που σε ένα μόνον άπαξ εχάραξες.

Γιατί και ο έρωσ μια θαυματουργία είναι.

Τον κορυδαλλό τον ακούς μόνον όταν δεν τον βλέπεις, όπως την έμπνευση τη βρίσκεις μόνον όταν δεν την κυνηγάς.

Της Κρήτης είναι και της Αττικής τα γονικά μου:

-Εάν τρωσ του παραθαλασσίου σου αμπελώνα ροδίτη κι είναι η ίδια η Αφροδίτη που σε συντροφεύει, καταντά καθαρή αιμομειξία.

-Εάν το σταφύλι σου είναι μαύρο, σκόρπισε μικρές και μεγάλες άρκτους στον ουρανό ή στη συνείδηση σου.

-Ένα πανέρι με καθαρή κέρινη σουλτανίνα θα βοηθούσε στον καιρό του να βγει διαφορετική απόφαση για τον Σωκράτη.

-Η φράουλα είναι της Τετάρτης με λιγάκι συννεφιά.

-Όσο για τα ροζακιά, είναι φρεγάτες για πορθμούς ευρύτερους.

Το πλην του ενός με αγγίζει.

Που θα 'λεγε τινάς τις Πυθαγόρειος.

Και ζηλεύει σμαράγδι το πιο σπάνιο των παιδικών μου χρόνων δάκρυ.

Λιόφυτα λιωτά σε Ιούλιο και στριγκή μάγγανου ήχησις
Λάχεσιν έχει το νόημα του φωτός εκνοεμβρίσει.

Η απόδοση ενός πατρογονικού ελαιόδεντρου δεν είναι το λάδι του
αλλά το καθαρό νερό της σοφίας,

Εύφορες που 'ναι οι πεδιάδες και από δυνατό στάρι οπλισμένες, κά-
ποτε μάλιστα πάνω στην ώρα που με ροζ και βιολετί ένα δεύτερο
νόημα το πρώτο παίρνει.

*ΣΤΡΙΦΤΑ ΜΥΤΕΡΑ ΚΕΡΑΤΑ Η ΕΥΝΟΙΑ ΕΧΕΙ
ΦΟΒΟΥ ΛΑΧΝΟΥΣ ΚΙ ΕΧΕ ΝΟΥ ΜΟΝΟΝ ΓΙ' ΑΓΑΠΗ*

*ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ ΕΙΧΕ Η ΤΥΧΗ ως φαίνεται
Και με χέρι μακρύτατο μεσοχείμωνα φτάνει ο Αύγουστος
Να μας αγγίζει. Αλλ' εμείς αλλού αποβλέπουμε
Κάνει πλήρη κι ας δαρτεί στην τρικυμία η πρώτη ζωή
Σ' ένα μεγάλης διαρκείας εναντίον έζησα μες στην ευμάρεια
Κυκλάδων χρυσοκύανων και πνοών Αιολίδας
Λείχοντας λέξεις κι άλλες των κλώνων συλλαβές διέφυγα
Κι από την Εσθονία ως το Ιράκ επήγα κι από το Ισραήλ έως
Την Κολομβία. Μόνος. Κι ως προς τα της χρείας ανένδυτος
Βρήκα βροχές κρυφές και νύχτες από γιούσουρι
Και νήμα δωρεάν του εάν και του όχι
Πού λοιπόν σε ποιου μαντείου τα μείον δωροδοκείται ακόμη τ' άγνωστο
Ποιας τρυγόνας άλμα ελευθερώνει κι ασημένιο ρίχνει
Μες στη νύχτα ιχθύν να σαλέψουν της θαλάσσης τα θήλεα
Καιρός να εικονιστούν τα είδωλα και στον ύπνο και πάνω μας
Είναι από τ' αποτυπώματά μας που θα υπάρξουν του έαρος οι επίγονοι
Κανείς άλλος δεν εξέρχεται σώος από τέτοιων αιώνων το άθροισμα.*

Πολυέδρα του αδάμαντος εστέ η ζωή μας.

Ακόμη και στα βάθη ενός τρομακτικού θορύβου, ένας Ήφαιστος
εξακολουθεί να κοιμάται πιστεύοντας ότι με την αύριο αυτός είναι
που θα γεννήσει τον αληθινό θόρυβο.

Όπως η γεύση με τη μετατόπισή της από τον ουρανίσκο στην άκαν-
θα του βλέμματος μεταβάλλει μια φράουλα, και δη *con limone e
zucchero*, σε κόρη δεκαοχτώ ετών και εικοσιδύο καρατίων, έτσι και
η σκέψη από απλός ερεθισμός κάποιου κέντρου του εγκεφάλου με-
ταβάλλεται σε θάλασσα ηδονικών αισθήσεων, που να ξετρελαθούνε
οι Θαλήδες όλοι του κόσμου.

Δεν είναι το φως που σε βοηθεί να διαβάσεις αλλά της πηγής του η
σεξουαλική δύναμις.

Η ομορφιά μπορεί να πουλιέται. Στις τράπεζες όμως δεν κατατίθεται
ποτέ. Ο τόκος θα ήτανε μια φθορά επιπλέον στο υποτιθέμενο κεφάλαιο.

Στο μυαλό του καθενός περιμένει μια κότα.

*κείνον, ος Ζεφύρου τε σιγάξει πνοάς
αιψηράς -οπόταν τε χειμώνας σθένει
φρίστων Βαρέας επισπέρχη, πόντον τ' ωκύαλον ριπαίσι τάραξη*

ΤΡΙΝΑΚΡΙΑ

Με λίγη ακόμη αφή και πολλήν όραση ο χάρτης ολοκληρώνεται. Κι άξαφνα ντανγκ! Ο ήχος της καμπάνας που βουτάει ολόισια, διψασμένος θα 'λεγες για γνώριμα κι από καιρό χαμένα ύφαλα κει που λευκάζουν ίσως ακόμη τα καμπύλα και γλιστερά μιας Αφροδίτης, ν' ανεβάσει και να σκορπίσει στον αέρα πραγματικότητες παντοτινές, ει δυνατόν σ' ένα είδος μετάφρασης των Εβδομήκοντα· όπως ως τώρα γινόταν με τον χρυσό του χαλκού που φύλαγαν για μας οι κώδωνες των ορθοδόξων, αν όχι και με την οξύτητα στη γεύση των καρπών της μεσημβρίας, ή με τις απόπνοιες της σταματημένης θάλασσας σ' εκείνα τα δειλινά που φτάνουν να μυρίσουν καρπούζι, κάπου δυτικά της Αιολίδας. Από κάτι τέτοια είναι που πλάθονται οι αληθινές πατρίδες. Από τις μαγνητικές ιδιότητες που ακτινοβολεί ωσάν ήλεκτρον η αγάπη κι επιλέγει κομμάτια ύλης που είναι στερεοποιημένες αισθήσεις για να ζήσει: αν όχι με το δοσμένο απλώς αλλά με το φωτάκι που ανάβει στην άκρη των δαχτύλων μας κάθε φορά που χτυπάμε πλήκτρα για να 'ρθουμε σε επαφή με τη γνωριμία ενός βαθύτερου κόσμου.

Η επιστροφή από την εξορία ορισμένων αγαπητών πραγμάτων και η επανεμβάπτιση μέσα στον φυσικό τους χώρο συντάσσουν και τον καταστατικό χάρτη ενός ετερογενούς κράτους. Ο απόηχος του ναϊδρίου που ξαναβρήκε το δρόμο του μέσα στα σύσκια δάση, ο αιφνιδιασμός πορτοκαλεώνων πέραν οιασδήποτε Λακωνίας ή Κρήτης με όλα τους τα επακόλουθα και η ανακυάνωση του πελάγους κατά μήκος Λέσβου, ευθύς που ξύπνησε κι αρχίνησε ν' αγριεύει, δανείζουν το ένα στο άλλο ιδιότητες που ασκήθηκα να γυμνάζω και να προπονώ σ' όλη τη διάρκεια της ζωής μου. Πορτοκαλί να 'ναι το μπλε και ελαιώδες το πράσινο. Για να τραγουδάει τα βραδάκια η Ελπινίκη και να πλέκει αιωνίως καταπιστευμένη στην τύχη της η μικρή Θέκλα.

Όλα να είναι άγουρα, όλα στην προπαραμονή τους. Ο παπάς στον βασιλικό του, ο ξένος στο σπιτάκι του κηπουρού, και τ' απειράριθμα μικροσκοπικά πουλάκια στη διαρκή έναρξη μιας καινούριας ημέρας. Τι μικροφιλοπελλίσματα είναι αυτά, που λες και κάτω απ' τα δοκάρια με την ίδρυση κάθε νέας ημέρας επαληθεύεται το ελληνικό αλφάβητο. Επειδή εδώ, σ' αυτά τα μέρη, το παν ομιλεί, ο κισσός, η βρύση, το αγροκήπιο, και οι άκρες των τριών ακρωτηρίων, έτσι που όπως και να το κοιτάξεις καταλαβαίνεις ότι *ce jardin donnait sur la mer*. Ένας κήπος όπου μου έπεσε ο λαχνός να μπω κι εγώ σπώντας βέργες ανεμώδεις, όπως μπήκε ο Matisse με τα χρωματιστά χαρτιά, ο Βενιζέλος με τα αντιτορπιλικά του, και ο Μακάριος με την ευστροφία του. Μιλώ για ένα επ' ακρωτηρίου ακρωτήριο, μοναδικό απ' όσο γνωρίζω σε όλον τον κόσμο, και που ορίζει χωρίς καν ποτέ σου να το έχεις παραδεχτεί μιαν εξουσία υπερπλήρη, που κάτω από άλλες συνθήκες θα 'χε η άνευ ανταμοιβής αγάπη απορρίψει.

Ναι, θα πεθάνουμε από μιαν άποψη όλοι μας. Αλλά όμως θα εξακολουθούμε να 'μαστε της ίδιας μας της ύλης ο συνεχής κι ατέρμονος όρθρος.

*

Ολίγου νου η βαθύοργη βροντή.

Κι ένα κουρέλι οσμήσ παλαιού σανού στο ράμφος πελεκάνου ανέμου.

Η εξ απροσεξίας ανορθογραφία στα νοήματα μπορεί κάποτε να βγάζει σε Martin Heidegger, όπως και στη μουσική σε Carl Maria von Weber. Η εκ προμελέτης όμως μόνον στον Picasso και εναντίον εκείνου του «όχι πάντοτε» που είπε κάποτε ο ίδιος,

Το πείσμα είναι υγεία. Είναι μια πρωινή γυμναστική που πρέπει να την κάνουμε κάθε μέρα εάν θέλουμε να κρατήσουμε την επαφή μας με το ζωντανό μέρος των πραγμάτων.

Στον αγώνα της μικρής ευτυχίας ευδοκιμούν κατεξοχήν οι μεταξεταστέοι. Με κανέλα και ζάχαρη ως και οι πτωχότεροι τη γνώσει επιβιώνουν κηφήνες.

Έχε το νου σου μην και χαθεί το δοχείο της φαντασίας σου.
Δε θα σου μείνει μήτε Αίνστάιν μήτε άγιος Χαράλαμπος.

Σταγόνα τη σταγόνα ο χρόνος. Βρύση ποτέ
Υποχθόνιοι ψίθυροι όμως κατά καιρούς προ-
Πορεύονται των ημερών, κι ένας
Φεψάλυξ πυρ δίδει στον εγκόσμιον τ' άπτερα.

Από κίτρινο σε κίτρινο το μπλε σου ξεφεύγει σαν χαρταετός. Βάλε μπρος τον άνεμό σου προτού χάσεις και τα προστάγματα της αυτοκρατορικής μοναξιάς σου.

Α, δώστε μου να φάω νεότητα σαν κρέας ωμό και ευρύτερνα τριαντάφυλλα για να θωπεύω.

Μεγάλα δέντρα της γενιάς του Εμπεδοκλέους.

Ψελλιστί παίρνεται ο υπνάκος μέσα σ' ένα στεντόρειο μεσημέρι, γεμάτο από τζιτζικια που μαινόνται. Ιούλιος, Α, να 'ρθει η ώρα που θα δαγκώνεις το περγαμόντο και που ύστερα θα πίνεις πίνεις πίνεις δροσερό νερό, καφέδες, και τσιγάρο ατελεύτητο σαν την Ελλάδα.

Αν είσαι άμοιρος της λατινικής σου χρειάζεται μια κούρα συνεχών sine qua non, όπως αν είσαι κουφός των γεύσεων σου χρειάζεται δίαιτα με μουσική πικρής σοκολάτας.

Η φθηνία φτάνει κάποτε να στοιχίζει τόσο ακριβά, που ανάγκη πάσα να γίνεις μέγας επιφυλλιδογράφος.

Από πραγματικότητα φτιάχνεσαι κατά λάθος και κανείς πλέον δεν μπορεί να σου αλλάξει όνομα. Αυτό έχει σημασία. Επειδή τ' άλλα σβήνουν και χάνονται σαν μέτρια ποιήματα.

Σε δύο μόνον πράγματα χρησιμεύουν οι λεγόμενοι συγγενείς: να πίνουν το λικέρ της γιορτής σου και τον καφέ της κηδείας σου.

Τρέφομαι απ' αυτά που οι άλλοι νηστεύουν για να σώσουν την ψυχή τους. Χρειάζεται κάποτε να γίνεται παρά ένα φωνήεν αισθηματικό το στομάχι μας.

Να φωτογραφίζεις αν γίνεται τη στεναχώρια σου την ώρα που περνάει το τρένο κι αστραποβολούν τα παραθυράκια της.

Ενόσω δεν φτάνει να γίνει στενογραφία η ζωγραφική θα παραμείνει απλώς μία δημοσιογραφία της εικόνας.

Χρειάζεται και να ντρέπονται μερικές συμπτώσεις.

Θάμαρις ερημονίας η ομβρία και άτυπος που ενδεώς τα πάντα βρώσεται. Διακομιστί παν το ευ και το ουν επιδαψίλω προς με ύσγισε τα ευσήμαντα. Πάλιον το βειν. Έλα πολυγλυκιλιά μου, σεντόνισε τη θλίψη σου, και τι χαρμός ν' ανθώνεις γύρω σου όλα τα!

Ύδωρ Κολονίας υπάρχει και εκ του φυσικού, αλλά για μας τους αδαείς της ευδαιμονίας απαιτούνται τρία πράγματα: παντελής απουσία ψυχολογικών προβλημάτων, οξύ κίτρου 90° και αθωότητα νηπίου αιγάγγου. Προσοχή, το βάρος πέφτει όχι τόσο στη λέξη όσο στη χιμεία και τα παράγωγα της.

ισοδένδρου τέκμαρ αιώνος λαχοίσα

Αν είναι κάλιον χρυσού ή περιστεριού πετάρισμα που καθορίζει τους δείχτες του ωρολογίου σου, εξαρτάται από τας οφρύς του Διός.

Μια χορεύτρια που διετέλεσε χορτάρι στο έβγα του φεγγαριού με μνημονεύει. Μου 'χει μείνει κάτι από την κίνηση των φυτών την ώρα του θανάτου.

*ΟΣΟ ΓΙΑ ΤΕΛΟΣ ΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΣ ΕΠΑΙΡΟΝΤΑΙ
ΚΑΙ Η ΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ*

*ΟΛΑ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ και οι τρύπες από το σφουγγάρι
Που υπήρξε τοίχωμα σπηλαίου και τώρα εκ των πλαγίων
Με πλησιάζει. Όμως το μάτι του βυθού καιρών άλλων στιγμιότυπα με
τα σημερινά συν-
Διάζει. Έτσι που να μαθαίνεις μέλλον από πριν και δίχως γήρας
νεότητα
Πρίγκιπες των κυμάτων για χάρη ενός κακότυχου
Αναπηδήσατε. Θ' ακολουθήσουν γαίες με γιालού γιασεμιά και
Γι' αλλού τρίτροχα. Ναι
Κάπου και για μας θα υπάρχει ένα ωραίο παράνομο
Σοφία σοφία του κόσμου τι μονόπτυχος είσαι ή με ναι
'Η με όχι τα λες όλα και τριγύρω σου συντηρείς τρικυμία
Περνάω αγρίμης και στα χείλη μου μόλις αγγίζουν
Διάττοντες μιας γεύσης μακρινής πίκρας και ταξιδιού ανέφικτου
Υπάρχουν ως και στο κενό γαζίες για τους αλιείς
και τους φιλέρημους. Ένας προς έναν όλοι μας περνούμε
Και από την καταστροφή και από της σωτηρίας το στέγαστρο
Κοίτα να συντομεύσαι σαν χρυσαλλίδα επτάπτερος ω φίλε!
Οπόταν συναινούν και η γη και το ύδωρ μέσα σου.*

*ΤΩΝ ΘΕΣΠΕΣΙΩΝ ΟΜΗΡΟΣ ΚΙ ΑΣ ΠΕΝΟΜΑΙ
ΓΛΥΚΙΑ Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ*

Και να! Μια ημικατεστραμμένη Θήρα που ως Νίσυρος επανακτίστηκε με γεράνια τεράστια και νερά κυλιόμενα παλαιάς Ιλιάδας κελα-

ρύσματα. Όπου σημαίνει του βαρβάρου δεύτερη άνοιξη, νόμος δεν γράφει, και πάσα του ηλίου ακταιωρός δεκτή, το άλκιμον ήμαρ και το εξ όλων των χρωμάτων εν και πάλλευκον, το αχνάρι της μέλισσας κει που δεν ετελειώσαμε ποτέ. Φιλιά που δόθηκαν κι άλλα που δεν. Χαρέτωσαν.

Ανθ' ημών η αγάπη.